

Richard står på strengen å venter på haren. Men den kommer ikke! I bakgrunnen fjellene Lasse og Reinen. Spissen opp mot himmelen er Senjas høyeste fjell Breitinden. Foto: Stig Larsen.

han vet hva det dreier seg om. Ti meter fra oss får hunden godlukt i nesa, og losen starter umiddelbart. Vi sitter rolig og ser på at hunden forsvinner på skrå oppover. Etter ganske kort tid kommer losen tilbake, og den går igjen oppover i terrenget. Den går ut i åpent lende og inn i et nytt plantefelt lengre oppe. Undertegnede og Oddvar sitter og hører på losen, som fortsatt går ovenfor oss, da et enkelt skudd gjaller gjennom skogen. Det der må ha vært en biløper, sier undertegnede. Etter noen minutter ser jeg på mobilen, som har stått på lydløs. Richard har prøvd å ringe 6 ganger, og to meldinger sier at haren er skutt. Så høres rop gjennom skogen – Stig, Stig!

Jeg svarer og får bekreftet at haren er skutt, og ligger der den ble felt! Richard kommer ned til vår post, og jeg rekker ut hånden for å gratulere! Vi går sammen opp for å se hvor haren falt.

Richard forteller og forklarer hva som skjedde. Pga vanskelige forhold lå Zorro 6 minutter bak. Haren kom ovenfra og nærmest rett på meg! Jeg tar fram vekta, som jeg alltid har med i sekken, 3,250 kg. Richard utbryter: "Det der er nok en skarahopp"! Glade og fornøyde med dot og fangst gjør vi opp varme.

Hunden blir satt fast og sluppet etter ei stund. Klokkå 11.40 hører vi et kraftig beskrik. Zorro gauler som en maskulin ulv. Undertegnede får frysninger på ryggen. Jo visst, hunden stammer fra ulven, tenker jeg, mens jeg speider nedover mot uttaket. Klokkå 12.05 ser vi Zorro avansere oppover i terrenget, så stopper han og ringer. Deretter løper han oppover i terrenget til det øverste plantefeltet. Vi sitter i ro ved bålet. Kaffen smaker godt. Oddvar har med mørrelfse som hans kone har bakt. Undertegnede har ikke særlig lyst til å forlate varmeplassen, men det

er det andre som har lyst til! Oddvar og Tor-Egil tar hagla og løper østover og vestover for å poste. Etter ei tid hører vi Zorro uler inne i plantefeltet. Hunden "kjefter", og får ikke haren ut på tur som han ønsker. Tapet kommer kvart over tolv. Zorro gjør en stor ring for å få kontroll over situasjonen. Så kommer han innom varmeplassen, men er ikke interessert i

og vurderer hva vi skal finne på. Jeg glemmer losen, og ser opp på Senjas høyeste fjell som rager 1000 m over oss. Vi står ned i ei "gryte", rundt oss har vi fjellene Breitind, Lasse, Reinen, Tuva, Bukken og Skarrefjellet. Skyene farer forbi fra sør-vest, og jeg føler meg liten i Senjas storslåtte natur. Jeg tar fram kameraet og tar noen bilder.

"Oddvar har tenkt å kjøpe dunker, men kona er litt usikker. Tenkte jeg skulle ta med Zorro, sånn at kona kan se og oppleve dunkeren!" sitat Richard

en pause. Undertegnede ser at her er det jaktlyst i blodet!

Etter et kvalifisert (?) tap skjer det ting. Siste observasjon av Zorro var ovenfor oss, men nå går losen under oss, lengre vestover. Etter å ha hørt på losen noen minutter, utbryter Richard: Den haren går Zorro fint med! Nå blir undertegnede og Richard enige om at ferskingene skal få sin sjanse! Oddvar og Tor-Egil omgrupperer seg. Oddvar går opp mot underkanten av øverste felt, mens Tor-Egil går inn i losen nedenfor oss. Jeg tenker: ferskingene har lært, og skjønner mer hva det hele dreier seg om. Haren hadde passert der Oddvar tar stilling, og vil kanskje komme tilbake? Jeg kjenner optimismen stiger, hunden går bedre med denne haren, selv om forholdene ikke er optimale. Kvant over ett hører jeg at haren er tilbake på uttaket. Richard, som etter hvert er blitt en erfaren harejeger, stiller seg rolig opp i utkanten av myra, der losen gikk sist. Nå, eller aldri! Undertegnede kommer etter. Jeg vet av erfaring at Richard har en tendens til å være på rett plass til rett tid. Jeg tar fram fotoapparatet og gjør meg klar. Men inne i plantefeltet begynner Zorro å støyte. Haren kommer likevel ikke der vi står. Zorro hadde god klem på losen, men nå sliter han. Klokkå halv to er hunden på strengen igjen. Losen går, og vi står

Losen går langt fra oss. Mine tanker blir brutt med at Richard utbryter: Faen – hunden er nede på veien! Han roper, og det tar ikke Zorro mer enn noen små minutter før han er på plass. Jeg blir imponert over at den unge hannhunden kommer inn! Selv har jeg en dunker på 4 år. På innkomst er han ikke i nærheten!

Richard bestemmer seg for at det får være bra for i dag. Vi pakker utstyret og går ned til veien der bilene venter. Jeg spør Richard hva han skal gjøre i morgen? Richard svarer – Jeg skal til Oddvar! Han har tenkt å kjøpe dunker, men kona er litt usikker. Tenkte jeg skulle ta med Zorro, sånn at kona kan se og oppleve dunkeren! Undertegnede gjør seg noen tanker – sånn får vi flere til å kjøpe dunker! Sånn får vi flere harejegere i Nord-Norge!

Takk for turen!

Det hører med til historien at Oddvar og kona Julia nå har bestemt seg. De skal kjøpe dunker etter Hera (04062/02) til Per Magne Rønning. Hannhunden som er brukt er Birk (06084/05) etter undertegnede.